

de muzeografie, teoretice și practice. Autorul își propune să demonstreze că acțiunea de adunare de date, colecționare de materiale trebuie să fie însoțită permanent de preocuparea de a releva „straturile și constantele lor de bază”, în vederea elucidării categoriilor antropologice esențiale. Adesea însă, în condițiile procesului de dispariție a unor asemenea mărturii concrete, această acțiune devine un efort de „salvare”, dar urgența ei nu trebuie să ne facă să pierdem din vedere necesitatea continuă de aprofundare teoretică, fără de care adunarea și conservarea materialelor riscă să ia un aspect neselectiv, haotic.

De la aceeași premisă a urgenței rezolvării anumitor probleme etnografice concrete prin cele mai variate metode, pornește și Horst Neisser („Statistica — o metodă etnografică”). El consideră că un instrument deosebit de eficient în aceste condiții îl constituie statistica, care, prin eficiența și rigurozitatea sa, poate oferi soluții de mare operativitate, atât în ceea ce privește organizarea materialelor adunate, cât și interpretarea nuanțată a lor. Sînt trecute în revistă o serie din avantajele științifice ale rezultatelor cercetării, trecerea de la analiza calitativă la cuantificarea datelor, înțelegerea stărilor de lucruri complexă (de exemplu elucidarea raportului dintre motivație și reacție), îmbinarea criteriului de investigare obiectiv cu cel selectiv prin aplicarea eșantionării.

Lucrarea lui Rudolf Schenda („Astăzi încă unitar și originar”), referindu-se la o altă direcție a culegerii de materiale (folosirea de chestionare), are de asemenea o valoare documentar-comparativă, dat fiind că cercetările românești cunosc o bogată tradiție și rezultate apreciable. Autorul consideră că realizarea chestionarelor și aplicarea lor a fost o perioadă de timp grevată de existența unor concepții teoretice perimate, în detrimentul preocupării pentru problematica actuală. Alte deficiențe care s-au manifestat în etnografia din R. F. a Germaniei în acest domeniu se leagă de tendința de a se porni de la o serie de teze teoretice preconcepționale în cule-

gerea și organizarea datelor, ca și „împrumutarea” necritică, mecanică de soluții din cadrul altor științe sociale.

Ultimele două studii ale volumului sînt consacrate originii etnografiei, evoluției și semnificației în perspectiva istorică. Dezbătînd momentul apariției preocupărilor legate de categoria „viață populară” în etnografia germană, Thomas Metzén („Observații asupra *Etnografiei Elveției* de Richard Weiss”) demonstrează că ea este pusă în circulație în cadrul așa-numitului curent al „filozofiei vieții”, aflat în tradiția romantismului tirziu idealist.

Porînd de la preocupări teoretice similare, profesorul Hermann Bausinger („Asupra problematicii etnografiei istorice”), unul din cei mai reputeți specialiști din R. F. a Germaniei, interesat mai ales de tendințele etnografice înnoitoare, supune unei pertinente critici modalitatea în care această disciplină își asimilează o perspectivă științifică istorică. Autorul respinge opiniile cercetătorilor care vād în etnografie o știință exclusiv istorică, menită doar să adune în mod nediferențiat materiale aparținînd diverselor perioade de timp. Acestor pretenții necritice de exhaustivitate, H. Bausinger le opune o concepție selectivă realistă, cercetarea trebuind să vizeze în primul rînd aspectele relevante, deci să tindă la o anumită structurizare a problemelor. Culegerea de date și interpretarea lor trebuie să se supună unui criteriu valoric, aflat în conexiune cu cel causal, decizia în cercetare devenind ea însăși un act științific. Subscriind ideii comune autorilor *Intregului volum*, H. Bausinger cere etnografiei o orientare spre esențe, spre „structurile ontologice de bază”, deci spre depistarea modelelor proprii, legate mai ales de viața socială, caracteristice atît perioadelor trecute, cît și contemporaneității.

Considerăm că studiile cuprinse în acest volum, oglîndînd unele din cele mai semnificative tendințe de evoluție ale cercetărilor din R. F. a Germaniei, constituie, considerate într-o perspectivă critică proprie etnografiei românești și disciplinelor înrudite, un util mijloc de informare.

Alexandru POPESCU

ÎN CONTINUAREA UNEI ÎNIIȚATIVE

La simpozionul „Muzeul și publicul” din decembrie trecut, de la Oradea, muzeograful de la Muzeul județean Dimbovița comunicaseră o serie de acțiuni de un interes deosebit realizate cu elevii din Tirgoviște, deveniți „Prietenii ai Muzeului Curții Domnești”, mici arheologi, ghizi competenți, cercetători pasionați ai istoriei locurilor natale. Experiența acestor elevi de liceu a fost împărtășită vara trecută copleșilor din cercurile de istorie veniți din întreaga țară într-o tabără la Cîmpeni. Inedita inițiativă tirgovișteană s-a bucurat de aprobarea forurilor superioare, astfel încît în această vară, cu sprijinul C.C. al U.T.C., între 17 și 30 iulie, a fost organizată la Tirgoviște Tabăra centrală de istorie și arheologie pentru elevi.

Programul taberei — în cadrul căreia Muzeul Județean își aduce un aport prețios și la care parti-

cipă elevi din liceele din toate județele țării, cuprinde, eșalonate pe cele 14 zile: vizitarea Muzeului județean și a secțiilor sale, o sesiune de comunicări științifice intitulată „Din istoria ținutului natal” (la care s-au înscris peste 25 de elevi) dedicată Conferinței Naționale a P.C.R., o informare politică pe tema celui mai mare eveniment, vizite la obiectivele de pe platforma industrială a Tirgoviștei, o campanie de săpături arheologice pe două șanțiere din Tirgoviște (Mitropolie și Stelea), excursii la monumentele din județ, un Concurs „Cine știe, câștigă” pe o temă din istoria Tirgoviștei, întreceri sportive, seri distractive, și în final, constituirea Societății de istorie a elevilor din Tirgoviște.

T.S.